

første Instans. Dog dømmer Landsretten i disse fra Underret indankede Sager altid uden Nævningers Medvirken.

44. Anke til Højesteret i Straffesager. Medens en ved Underret begyndt og derefter til Landsret paaanket Straffesag ikke uden særlig Tilladelse af Højesteret kan indankes for denne (Nr. 2), kan enhver Straffesag, der er paadømt ved Landsret som første Instans, altid indankes for Højesteret. Anken til Højesteret er dog i begge Tilfælde begrænset i Henseende til dens Genstand. Som en Konsekvens af Nævningeinstitutet og den ved Domsforhandlingen for Landsretten gennemførte Bevisumiddelbarhed er det nemlig foreskrevet, at Højesteret altid og ubetinget er bunden ved, hvad der af Nævningerne eller Landsretten er anset for bevist med Hensyn til selve Skyldspørgsmaalet, ligesom den aldrig til Skade for Tiltalte kan fravige Nævningernes Erklæring med Hensyn til Spørgsmaalet om Henførelsen under Straffeloven. En anden Sag er, at Højesteret i Tilfælde af Rettergangsfejl, urigtig Spørgsmaalstillen eller Retsbelæring kan ophæve Behandlingen eller Nævningekendelsen og hjemvise Sagen til ny Behandling. Genstand for Højesterets Prøvelse bliver efter det anførte i det væsentlige kun, om der foreligger nogen processuel Fejl ved Behandlingen for Landsret, om der foreligger nogen Retsvildfarelse af nærmere angiven Art, samt om Straffen er rigtig udmaalt.

I førstnævnte Henseende er Reglen den, at enhver *Tilsidesættelse eller fejl-agtig Anvendelse af Rettergangsregler* kan paaberaabes som Ankegrund, men at saadan formel Fejl kun skal bevirke Ophævelse, naar det antages, at den i det givne Tilfælde kan have medført et andet Udfald af Sagen, end denne vilde have faaet, om Fejlen ikke var begaaet. Der er derhos, for at hindre, at Højesteret skal belemres med øjensynlig urimelige Anker, givet denne Ret Adgang til gennem et særligt Udvalg straks at afvise enhver Anke, der alene støttes paa en Ankegrund, som klarligen ikke kan føre til Dommens Ophævelse.

Hvad mulige *Retsvildfarelser* angaar, da kan Højesterets Afgørelse f. Eks. æskes med Hensyn til Spørgsmaal om Forældelse, Gentagelse og visse andre særlige Punkter, der udtrykkelig ere undtagne Nævningernes Afgørelse, eller med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor vidt der i Retsformandens vejledende Foredrag for Nævningerne eller i den Maade, hvorpaa Spørgsmaalene ere stillede til disse, maatte skjule sig en Retsvildfarelse af Betydning, eller — for saa vidt angaar Sager, der ere paa-kendte uden Nævninger, — med Hensyn til, om Straffeloven i det hele er rigtig anvendt paa Tiltaltes Forhold.

Hvad endelig *Strafudmaalingen* angaar, kan Højesteret kun undersøge, hvorvidt en idømt Straf maatte ligge uden for de i Loven fastsatte Grænser eller staa i aabenbart Misforhold til Brøden.

Yderligere er Højesterets Prøvelse til en vis Grad bunden ved, hvilke Ankegrunde Parterne paaberaabe sig; navnlig kan Højesteret, hvor Landsretsdommen kun paaankes som lidende af formelle Fejl, ikke til Skade for Tiltalte indlade sig paa nogen Prøvelse, der berører Realiteten, ligesom den, naar Sagen kun er indanket fra Tiltaltes Side, ikke kan idømme strengere Straf end ved Landsretsdommen bestemt.

Hvis Højesteret kommer til det Resultat, at Landsretsdommen inden for de angivne Grænser lider af Fejl af Betydning, kan den, alt efter Fejlens Beskaffenhed, forandre Dommen eller ophæve den og eventuelt vise Sagen tilbage til ny Behandling.

Om Ankefrist og Ankemeddelelse gælde lignende Regler som ved Anke til